

»To že vemo!« se je pohvalil Tinkov Andrejec.

»Če to veste, morate tudi vedeti, koliko luči ima sveta noč.«

Terzinov Janez je pač vedel, da otroci tega sami od sebe ne bodo uganili, le to je hotel reči: če vam povem, boste takoj vedeli, zakaj mora biti tako, kakor vam povem.

»Torej koliko luči?« so radovedni otroci čakali na odgovor.

»Sveta noč ima samo eno luč — samo eno zvezdo,« je odgovoril Janez.

»Samo eno? Katero?« so se čudili malčki.

»Ali nismo včeraj peli o tej zvezdi:

Marija je rodila Jezusa,
presvetlo luč vsega sveta,
ta luč nam sveti prelepo
po celem svetu.«

Deci so se zaiskrile vesele oči. Razumeli so Janezovo besedo in pesem: Sveta noč ima samo eno luč.

Šli so domov. Pa tudi doma, pri božičnih jasliah, so še vedno mislili na to, kar so videli in slišali pri Terzinovem Janezu.

Kancijan.

Medeni lonec.

Ko smo bili doma še majčkeni pri dobri mamici — spominjam se prav posebno nekega Božiča. Mamica so imeli dva nagajivčka; petletnega Jožka, korenjaka za njegova leta, in mene, sedemletno, šibko Francko. Mamica so oba enako ljubili. Ni čuda, saj sva bila uboga malčka prerano izgubila očeta. Zato so nama mamica posvečali podvojeno ljubezen in podvojeno skrb. Tudi karali so naju malokdaj mamica.

Bližali so se božični prazniki. Mamica so se pripravljali za peko potic. Nekega dopoldne so šli v mesto. Vrnili so se z napolnjeno ročno torbico. In v roki so previdno prinesli lonec poln medu.

»Kdor bo priden,« so rekli mamica, »bo postrgal jutri lonec.« — Dobro sva si zapomnila oba mamine besede; mnogo bolje kot marsikatere druge besede.

In naslednje jutro navsezgodaj, ko sva midva z bratcem še sanjala v toplih posteljicah, so že mamica nemoteno delali v kuhinji potice.

Ne vem, ali mi je udaril v nosek prijetni duh, ki se je širil iz kuhinje, ali se mi je morda sanjalo ravno o poticah in o loncu z medom; zbudila sem se zgodaj. Iz kuhinje se je malo svetilo. Takoj sem se spomnila lonca. Izkobacala sem se iz posteljice. Prav oprezno in tiho seveda, da ne bi slišal Jožko. — Po prstih mimo njegove posteljice in v kuhinjo. »Mamica, lonec meni, prosim!« In dobila sem ga; trdno sem ga prijela. Toda še preden sem se ogledala po žlici, je že stal Jožko pri meni. »Vsak malo,« so rekli mamica. A kdo bo delil — v loncu je bilo itak malo. Jaz bi bila naпослед vendarle delila, a Jožko je bil neizprosno. »Lonec meni!« je rekel zapovedujoče. Vedela sem, da če zlepa ne dam in ga ne slušam, pade pest. Jožko se je namreč prav rad poslužil pesti. A topot vendarle nisem in nisem mogla njemu pustiti lonca medenega, ki se dobi le enkrat v letu, da se polžiže! Medeni lonec — in Jožku ga odstopiti! Še trdneje sem ga prijela.

Mamica so ravno popravljali ogenj v krušni peči in niso utegnili posredovati med nama. Jožko nameri desnico in zažuga. Jaz, trma, še ne izpustim lonca. Oh, medeni lonec, to ni kaj vsakdanjega! Jožko udari. Po licu je padlo; ne trdo, a vendar zadosti. Tako, da mi je pri tem zdrknil lonec iz roke na tla. In na tleh so bile same črepinje ubitega medenega lonca.

Mamica, predobra mamica, so samo zmajali z glavo kot vedno, kadar sva se z Jožkom kaj sprla. Lonec ni bil sedaj ne moj, ne Jožkov, ampak mucin. Ravno tedaj se je priplazila iz zapečka. Nič se ji ni bilo mudilo vstati, in vendar je le ona polizala sladki med po črepinjah na tleh. Midva z Jožkom sva pa milo gledala in zavidala muco. Kjer se prepirata dva — tretji dobiček ima.

Fr. Zupančič.

